

ผลการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทที่มีต่อความสามารถ
ในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6*
The Effect of Instruction Based on Intertextuality Towards
Creative Poetry Writing for Grade Twelve Student

ประจักษ์ น้อยเหนือย**

ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล***

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เมื่อได้รับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท และ 3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท กับเกณฑ์ร้อยละ 80

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 จำนวน 40 คน ที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้การสอนเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ตามทฤษฎีสหบท จำนวน 4 แผน ใช้เวลาคาบละ 50 นาที และ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ แบบอัตนัย สำหรับใช้ในการทดสอบความสามารถทางการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนระหว่างเรียน และหลังเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ One Way ANOVA, Repeated Measures, One sample t-test, t-test dependent และการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลงานนักเรียน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. พัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงขึ้นหลังจากได้รับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท

*วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

**นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

***อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. ความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หลังจากได้รับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหพทสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80

คำสำคัญ: การเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์/ สหพท

Abstract

The objectives of this research were to 1) study the grade-twelve students' abilities in creative poetry writing before and after using the intertextuality approach, 2) The effectiveness of intertextuality approach for enhancing the students' ability in creative poetry writing. 3) study the grade- twelve students' abilities in creative poetry writing after the employment of the intertextuality approach with the achievement criteria of 80%.

The samples of 40 grade-twelve students of Mathayom Wat Sing School under the Office of Education al Service Area 1 were purposively selected.

The research tools used were 1) the four 50-minute lesson plans of creative poetry writing based on intertextuality approach, 2) The written test to evaluate the student's abilities in creative poetry writing before and after employment of the intertextuality approach.

One-way ANOVA, repeated measures, one sample t-test" and analyzing data were used from the student' abilities.

One-way ANOVA, repeated measures, one sample t-test, t-test dependent data and analyzing were used from the student' abilities.

The results of the research were as follows;

1. The students' abilities in writing creative poetry after using the intertextuality approach were higher and significantly different from the abilities before using the intertextuality approach at the level of .01.

2. The development of the student' abilities in writing creative poetry was higher after using the intertextuality approach.

3. The abilities in creative poetry writing of the samples taught with intertextuality approach were higher than the achievement criteria of 80%.

Keywords: Creative poetry writing/ Intertextuality approach

บทนำ

ร้อยกรองเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่คู่กับชาติไทย นับตั้งแต่รวมชาติไทยให้เป็นปึกแผ่นจนถึงปัจจุบัน ความนิยมร้อยกรองของคนไทยในปัจจุบันนั้น เกิดความตื่นตัวกันเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนร่วมจัดกิจกรรมส่งเสริมการแต่งคำประพันธ์และตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานลงในหนังสือ วารสารวิชาการมากมาย ดังที่ปรากฏเป็นผลงานประเภทบทประพันธ์ยอดเยี่ยมที่ทำให้ผู้ประพันธ์ได้รับรางวัลต่าง ๆ เช่น อังคาร จันทาทิพย์ ได้รับยกย่องเป็นกวีซีไรท์ ประจำปี พ.ศ. 2556 จากบทกวีเรื่อง หัวใจห้องที่ห้า และกุหลาบสายประดิษฐ์ ซึ่งเป็นกวีที่องค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (UNESCO) ได้ประกาศให้เป็นกวีดีเด่นของโลก พ.ศ. 2549

การเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์เข้ามามีบทบาทสำคัญมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ เพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางการเขียนของนักเรียนและส่งเสริมให้นักเรียนใช้ทักษะทางการเขียนร้อยกรองเพื่อถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้ ความคิด จินตนาการ และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ออกมาในทางสร้างสรรค์อย่างเสรี กระบวนการศึกษาศึกษาได้กำหนดเนื้อหาเกี่ยวกับการเขียนร้อยกรองไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-6) ว่า ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการเขียนสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ (ร้อยแก้วและร้อยกรอง) โดยใช้ภาษาแสดงแนวคิดเชิงสร้างสรรค์โดยใช้โวหารต่าง ๆ ตลอดจนประเมินงานเขียนของผู้อื่น และนำมาพัฒนางานเขียนของตนเอง

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์จะเป็นทักษะที่มีความสำคัญ แต่จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาการแต่งคำประพันธ์ จำนวน 3 ท่าน และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ จำนวน 40 คน ถึงปัญหาการเรียนการสอนเขียนร้อยกรอง พบว่า เกิดจาก

ครูผู้สอนขาดเทคนิคการสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียน โดยครูจะตีกรอบความคิดของนักเรียน ให้เป็นไปตามแบบแผนและฉันทลักษณ์ในอดีต เนื้อหาที่จะต้องอยู่ในกรอบที่ครูได้ตั้งไว้ นอกจากนี้ เนื้อหาในการสอนเขียนร้อยกรองมีมาก ทั้งประเภทกาพย์ กลอน โคลง ฉันท์ และร่าย แต่เวลาในการสอนมีน้อย ครูผู้สอนจึงให้ความสำคัญกับการสอนเขียนร้อยกรองน้อยกว่าการสอนเนื้อหาในเรื่องอื่น ประกอบกับครูผู้สอนขาดสื่อการสอนและวิธีการสอนที่เหมาะสม เพราะครูผู้สอนจะเน้นวิธีสอนแบบบรรยายเป็นหลัก จึงทำให้การสอนเขียนร้อยกรองไม่ประสบความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของศุภกัญญา รอดเดช (2543, หน้า 2) ที่พบว่า สาเหตุของปัญหาการเรียนร้อยกรองแบ่งได้ 2 ประการ คือปัญหาที่เกิดจากนักเรียนและปัญหาที่เกิดจากครูและวิธีการสอนของครู ปัญหาที่เกิดจากนักเรียน ได้แก่ ขาดแรงจูงใจในการเขียน ขาดความคิดที่จะหาถ้อยคำมาประกอบการเขียนให้เป็นเรื่องราว ไม่มีความรู้ เรื่องฉันทลักษณ์ และมีเวลาในการฝึกฝนไม่เพียงพอ ส่วนปัญหาที่เกิดจากครูและวิธีการสอนของครู ได้แก่ ครูไม่ถนัดในการเขียนบทร้อยกรอง มีเจตคติไม่ดีต่อการเขียนร้อยกรอง รวมทั้งไม่ให้ความสำคัญในการสอนเขียนร้อยกรอง

ด้วยเหตุนี้ การจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ให้สอดคล้องกับเหตุผลดังกล่าว ครูจึงต้องจัดกระบวนการสอนที่น่าสนใจ มีความหลากหลายเป็นระบบเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและหลักการจากเอกสารงานวิจัย เกี่ยวกับการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยศึกษา ทฤษฎีสหบท พบว่าสามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ได้

ทฤษฎีสหบท เป็นทฤษฎีทางภาษาศาสตร์กลุ่มหลังโครงสร้างนิยมที่มุ่งเน้นความสัมพันธ์ระหว่างตัวบททุกขยภูมิกับตัวบทปฐมภูมิ นักวิชาการได้ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีสหบทไว้หลากหลายแนวคิด แต่การวิจัยในครั้งนี้

ได้นำทฤษฎีสหบทของ แฮโรว์ บลูม (Harold Bloom) มาเป็นแนวคิดในการสอน ซึ่ง บลูม ได้กล่าวว่า อิทธิพลของนักเขียนรุ่นก่อนมีผลกับนักเขียนรุ่นใหม่ ซึ่งนักเขียนรุ่นใหม่จะเกิดความกังวลใจที่จะพยายามสร้างงานเขียนให้แตกต่างจากรุ่นก่อน โดยกวีรุ่นใหม่จะทำสองประการ คือ เขียนบทกวีตามแนวคิดของกวีรุ่นเก่า และประการที่สอง นักเขียนพยายามจะต่อต้านความรู้หรือมรดกที่มีมาก่อน ดังนั้น สหบทสำหรับบลูม คือ ความกังวลใจจากอิทธิพลที่ตัวบทหนึ่ง ๆ ที่อาจเป็นส่วนของความหมาย หรือ ส่วนหนึ่งของตัวบท หรือทั้งหมดของตัวบท ที่มีผลต่อการสร้างสรรค์ตัวบทใหม่ของผู้เขียน นอกจากนี้ บลูมยังชี้ให้เห็นถึงกระบวนการเปลี่ยน 6 ระดับ ที่ใช้ดำเนินการอ่านงานของกวีรุ่นก่อน โดยเรียกกระบวนการเปลี่ยนนี้ว่า “แนวการอ่านผ่านมุมมองใหม่” หรือแนวการอ่านผิดไปจากเดิม (ตรีศิลป์ บุญจรรยา, 2553)

บลูม (Bloom, 1997) ได้กล่าวถึง แนวการอ่านผ่านมุมมองใหม่ 6 แนวทางประกอบด้วย

1. การปรับแต่งงานเขียนเดิม
2. การหลอมรวมงานหลายชิ้นแล้วใส่จินตนาการเพิ่มเติม
3. การหลีกเลี่ยงแนวการเขียนตามขนบเดิม
4. การแสดงความขัดแย้งต่อลักษณะเด่นของกวีรุ่นก่อน
5. การสร้างงานใหม่ให้โดดเด่นและดีกว่างานเขียนเดิม
6. การนำงานเดิมของกวีที่เสียชีวิตแล้วมาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างงานใหม่

การศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีสหบท พบว่า ทฤษฎีสหบทเน้นความสัมพันธ์ของตัวบท จึงอาจกล่าวได้ว่าวรรณกรรมที่เกิดร่วมยุคสมัยเดียวกันมักมีทั้งลักษณะร่วมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับวรรณกรรมอื่น ๆ ในยุคสมัยนั้น แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีลักษณะแตกต่างเป็นลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมแต่ละเรื่องด้วย ลักษณะร่วมนั้นเกิดจากความรู้ ความคิด และค่านิยมแห่งยุคสมัยที่ได้หล่อหลอมผู้แต่งให้สร้างสรรค์ผลงาน

จากแนวโน้มและความคิดที่อยู่ในช่วงขณะนั้น กล่าวได้ว่า วรรณกรรมแต่ละเรื่องอาศัยแนวโน้มและความคิดร่วมกันในการแต่ง ส่วนลักษณะเฉพาะของวรรณกรรมแต่ละเรื่อง เกิดจากความเป็นปัจเจกของผู้แต่งแต่ละคน ย่อมได้รับประสบการณ์ ความรู้ ความคิด และค่านิยมในยุคสมัยของตนแล้วเกิดมีความเฉพาะตนขึ้น เมื่อผนวกกับความรู้ความสามารถอันเป็นสิ่งเฉพาะตนอยู่แล้ว จึงก่อให้เกิดผลงานอันมีลักษณะเฉพาะต่างกับวรรณกรรมที่ร่วมยุคสมัยเดียวกันได้ (เสาวณิต จุลวงศ์, 2549) ทฤษฎีสหบทจึงเป็นทฤษฎีที่สามารถนำมาใช้เป็นฐานในการจัดการเรียนการสอนเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ได้ เนื่องจากการให้ประสบการณ์แก่นักเรียนให้สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ใหม่ เพื่อให้เกิดแนวคิดในการสร้างสรรค์งานเขียนขึ้นมาเป็นลักษณะเฉพาะตนอีกด้วย

จากหลักการและแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยได้เลือกระดับการอ่านผ่านมุมมองใหม่ 3 ระดับ จาก 6 ระดับของบลูมมาใช้เป็นฐานในการจัดการเรียนการสอน เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นการเรียนรู้ระดับหลักและแนวคิดเบื้องต้นของการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ ในด้านการสร้างประสบการณ์ ความรู้ ความคิด และจินตนาการจากการอ่านผ่านมุมมองใหม่ เพื่อใช้เป็นพื้นฐานสำหรับการพัฒนาการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ขั้นสูงต่อไป

นอกจากนี้ จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่ผ่านมาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีสหบท พบว่า ได้มีผู้นำทฤษฎีดังกล่าวมาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ดังที่ อธิกมาส มากจ้อย (2553, หน้า 4) ได้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต และเพื่อประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของ

นักศึกษาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างน้อยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และร้อยละ 80 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 70 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้ตามรูปแบบการเรียนการสอนด้วยทฤษฎีสหบทที่พัฒนาขึ้น ช่วยเสริมสร้างความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวณิต จุลวงศ์ (2549) กล่าวว่า ทฤษฎีสหบทเป็นทฤษฎีที่สามารถนำมาใช้เป็นฐานในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ เนื่องจากเป็นการให้ประสบการณ์กับนักเรียนให้สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับประสบการณ์ใหม่ เพื่อให้เกิดแนวคิดในการสร้างสรรค์งานเขียนขึ้นมาเป็นลักษณะเฉพาะของตนอีกด้วย

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของการจัดการเรียนการสอนด้วยทฤษฎีสหบทที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อนำผลการวิจัยดังกล่าวไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เมื่อได้รับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยทฤษฎีสหบทกับเกณฑ์ร้อยละ 80
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

สมมติฐานการวิจัย

1. พัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงขึ้นหลังจากได้รับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท
2. ความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ทฤษฎีสหบทสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80
3. ความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยทฤษฎีสหบท หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1 ที่เปิดสอนวิชาการแต่งคำประพันธ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 8 โรงเรียน นักเรียนทั้งหมดจำนวน 320 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยเป็นนักเรียนที่เลือกเรียนในรายวิชา การแต่งคำประพันธ์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

- ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย
1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนด้วยทฤษฎีสหบท
 2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์
- เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย คือ เนื้อหารายวิชาการแต่งคำประพันธ์ ซึ่งเป็นวิชาเลือกเสรี ตรงตามหลักสูตร

สถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ โดยมีประเด็นในการศึกษา คือ ศึกษาหลักและศิลปะการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ และฝึกเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ ประเภท กลอนสุภาพ กลอนดอกสร้อย และกลอนสัทวา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้การเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ตามทฤษฎีสหบท จำนวน 4 แผน แผนที่ 1 (คาบที่ 1-2) แผนที่ 2-4 (คาบที่ 3-17) เวลาเรียนคาบละ 50 นาทีมีค่า IOC เท่ากับ 0.95

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ซึ่งเป็นแบบทดสอบอัตนัยจำนวน 5 ข้อ สำหรับใช้ในการทดสอบความสามารถทางการเขียนร้อยกรอง เชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน โดยใช้เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบความสามารถในการเขียนร้อยกรอง เชิงสร้างสรรค์ที่กำหนดไว้ในงานวิจัย โดยแบ่งเป็น 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา จินตนาการและการเรียบเรียงความคิด ด้านฉันทลักษณ์ ร้อยกรอง ด้านการใช้ภาษา และด้านคุณค่าของงานเขียน มีค่าความยากง่าย 0.67 มีค่าอำนาจจำแนก 0.72 และมีค่าความเชื่อมั่น 0.77

ตารางที่ 1 ตารางเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบค่าทีแบบ t-test dependent

พัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์	ก่อนเรียน		หลังเรียน		t	Sig.
	\bar{x}	SD	\bar{x}	SD		
คะแนนเต็ม 100 คะแนน	58.30	7.56	81.55	1.26	-22.30**	0.00

** $p < .01$

จากตารางที่ 1 พบว่า ความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีสหบทหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนก่อนการทดลองคิดเป็นร้อยละ 58.30 และมีคะแนนหลังการทดลองเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 81.55 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย ค่าความแปรปรวนของคะแนน และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มทดลอง

2. เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้การทดสอบค่าทีแบบ t-test dependent

3. เปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนในช่วงระยะต่างๆ ของการทดลอง โดยใช้ One Way ANOVA, Repeated Measures

4. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนโดยเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 80 โดยใช้ one sample t-test

5. วิเคราะห์งานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนผู้วิจัยใช้ทฤษฎีสหบทเป็น กรอบแนวคิดในการวิเคราะห์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

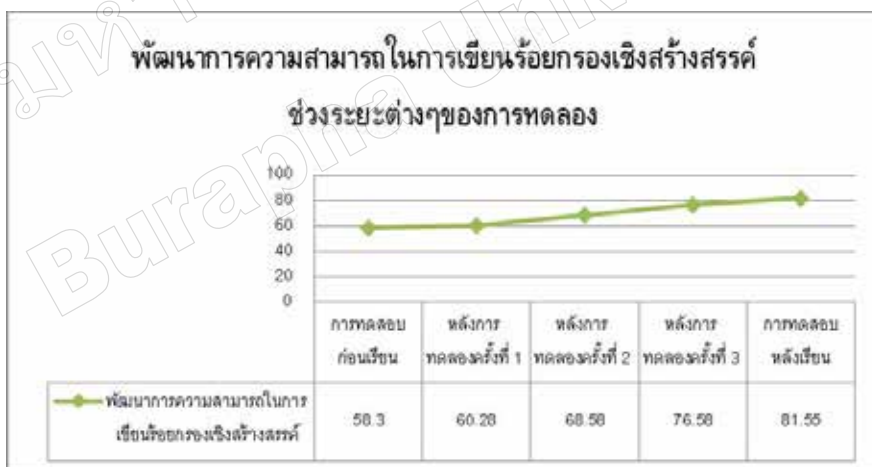
1. เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

2. เปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนในช่วงระยะต่างๆ ของการทดลอง

ตารางที่ 2 ตารางเปรียบเทียบคะแนนพัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนในช่วงระยะต่างๆ ของการทดลอง โดยใช้ One Way ANOVA, Repeated Measures

คะแนนการสอบ	ก่อนเรียน ($\bar{x} = 58.300$)	พัฒนาการ 1 ($\bar{x} = 60.275$)	พัฒนาการ 2 ($\bar{x} = 68.575$)	พัฒนาการ 3 ($\bar{x} = 76.575$)	หลังเรียน ($\bar{x} = 81.550$)
ก่อนเรียน ($\bar{x} = 58.300$)		-1.975*	-10.275*	-18.275*	-23.250
พัฒนาการ 1 ($\bar{x} = 60.275$)			-8.300*	-16.300*	-21.278*
พัฒนาการ 2 ($\bar{x} = 68.575$)				-8.000*	-12.975*
พัฒนาการ 3 ($\bar{x} = 76.575$)					-4.925*
หลังเรียน ($\bar{x} = 81.550$)					

จากตารางที่ 2 พบว่า ความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนแตกต่างกับก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์หลังเรียน (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 81.55) สูงกว่าก่อนเรียน (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 58.30) โดยระดับคะแนนพัฒนาการแสดงได้ดังแผนภาพที่ 1

แผนประกอบ 1 ผลการเปรียบเทียบพัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ช่วงระยะต่างๆ ของการทดลอง (N = 40)

แผนภาพข้างต้นแสดงให้เห็นว่าในระยะที่ 1 คือการทดสอบก่อนเรียน กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์อยู่ในระดับปานกลาง คือ ร้อยละ 58.30 แต่หลังจากกลุ่มตัวอย่างได้รับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบาท กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนพัฒนาการสูงขึ้นในระยะที่ 2-5 ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนโดยเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 80

ตารางที่ 3 ตารางเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์
ของนักเรียนโดยเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ที่ร้อยละ 80 โดยใช้ one sample t-test

	N	คะแนนเต็ม	Mean	SD	% of Mean	t	Sig. (1-tailed)
หลังเรียน	40	100	81.55	1.260	81.55	7378**	0.0000

** $p < .01$

จากตารางที่ 3 พบว่าการทดสอบหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 81.55 เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดคือ ร้อยละ 80 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ($p < 0.01$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

4. วิเคราะห์งานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์
ของนักเรียนผู้วิจัยใช้ทฤษฎีสหบทเป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์

การวิเคราะห์งานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์
ของนักเรียนดำเนินการวิเคราะห์พัฒนาการความสามารถ
ในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์โดยวิเคราะห์จากแบบ
บันทึก “นักกลอนสะท้อนครู” ของกลุ่มตัวอย่างที่สะท้อน
การเรียนรู้ของตนเองที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตาม
ทฤษฎีสหบท จากนั้นนำมาจัดหมวดหมู่ และพิจารณา

“การจัดการเรียนรู้เด่นเน้นสร้างสรรค์
แล้วอาศัยประสบการณ์ที่ผ่านมา

“สักวาสร้างสรรค์งานต้องหมั่นคิด
ทั้งสำนวนเก่าใหม่จำจดจาร
เตรียมตัวพร้อมหลอมแนวร่วมรวมความต่าง
จนเชี่ยวชาญชำนาญเขียนโดยเร็วไว

ตัวอย่างแบบบันทึก “นักกลอนสะท้อนครู” ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นักเรียนสามารถวิเคราะห์เชื่อมโยง
ความสัมพันธ์ของตัวบทสองตัวบท และยังส่งผลให้นักเรียนสามารถสร้างงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ง่ายขึ้นเนื่องจาก
ได้รับประสบการณ์จากตัวบทที่ได้อ่านและได้วิเคราะห์นั่นเอง

ความสัมพันธ์ของข้อมูลส่วนต่างๆ เพื่อสรุปเป็นข้อมูล
ที่ได้จากการวิเคราะห์งานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์
ของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การจัดการเรียน
การสอนตามทฤษฎีสหบทช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความ
สามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์เนื่องจาก
กิจกรรมการเรียนการสอน มีขั้นตอนที่ช่วยพัฒนาความ
สามารถของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. การฝึกวิเคราะห์งานเขียน และการอ่านผ่าน
มุมมองใหม่ ที่เน้นการเปรียบเทียบ เชื่อมโยงความเหมือน
และความต่างของตัวบทสองตัวบท ส่งผลให้นักเรียน
สามารถเชื่อมโยงตัวบท ตลอดจนกำหนดแนวคิดและ
การใช้ภาษาได้ ดังตัวอย่างจากบันทึก “นักกลอนสะท้อน
ครู” ซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับ
การสอนตามทฤษฎีสหบท ดังต่อไปนี้

สอนประพันธ์ตามบทเดิมที่ศึกษา
สร้างคุณค่าตัวบทใหม่ให้งดงาม”

“อธิบดี ศรีเลิศ”

ใช้บทเรียนพินิจวิเคราะห์สาร
ฝึกฝนอ่านตัวบทจนเข้าใจ
แล้วสรรค์สร้างจากขอบเขตที่มีให้
สุขสมใจเมื่อได้เรียนเขียนกลอนเอย”

“กมลวาทิน นวไทรลาก”

2. การร่างงานเขียนก่อน แล้วจึงเพิ่มเนื้อหาต่างๆ อย่างเป็นขั้นตอน ส่งผลให้นักเรียนเข้าใจลำดับขั้นตอนของการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์และสร้างสรรค์ผลงานได้ ดังตัวอย่างจากบันทึก “นักกลอนสะท้อนครู” ซึ่งเป็นการแสดงความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับการสอนตามทฤษฎีสหบท ดังต่อไปนี้

“เรื่องงานที่กลอนฉันซึ้งลาคันไม่กล้า ว่าทุกคนก็แต่งกลอนได้เหมือนกัน	แต่วิชานี้จุดไฟในตัวฉัน ทำตามขั้นตามลำดับกับประสบการณ์”
“วางโครงเรื่องดูเหมือนยากลำบาก เปลี่ยนสิ่งใดอะไรโครงจงทำปล้น	“ภาณุ สระทองแป้น” ครูประจักษ์สอนเป็นขั้นท่านช่วยฉัน แล้วสร้างสรรค์ผลงานได้ไม่อายใคร” “วรากร โชติช่วง”

ตัวอย่างแบบบันทึก “นักกลอนสะท้อนครู” ข้างต้นแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์จากการเรียนตามทฤษฎีสหบท ซึ่งมีขั้นตอนการจัดการเรียน การสอนที่มีขั้นตอนชัดเจน และการฝึกให้นักเรียนร่างงานเขียนก่อนลงมือเขียนจริง ยังช่วยให้นักเรียนสามารถเพิ่มเติมรายละเอียดต่างๆ ได้เมื่อพบข้อบกพร่องหรือเมื่อได้รับการประเมินจากเพื่อนและครู เมื่อนักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนการเรียนการสอนจะทำให้สามารถเขียนงานเขียนได้ง่ายขึ้นนั่นเอง

3. การประเมินร่างงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ทั้งของตนเองและของเพื่อน ถือว่า เป็นการฝึกอ่านประเมินคุณค่าของงานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ ทั้งข้อดีและข้อบกพร่อง เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากแบบบันทึก “เกลากลอนสะท้อนงาน” มาปรับปรุงแก้ไขงานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“เขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ทันสมัย เป็นการฝึกเพื่ออ่านประเมินค่า นำข้อมูลที่ได้อ่านย้อนกลับ นำแนวคิดสู่งานเขียนจนเด่นดี	ที่ครูให้ตัวฉันนั้นศึกษา แล้วค้นหาข้อดีและข้อดี นำมาปรับปรุงเพิ่มเติมเต็มที่ ภูมิใจที่วันนั้นฉันได้เรียน” “กิตติยา ผายวงษา”
“คือค้นห้องส่องบทกลอนสะท้อนงาน ให้รู้ด้านข้อดีเด่นเป็นเช่นไร	คือการอ่านประเมินค่าพาแก้ไข แล้วปรับใหม่จนบทกลอนสมบูรณ์ดี” “จารุภา แซ่จั้ง”

ตัวอย่างแบบบันทึก “นักกลอนสะท้อนครู” ข้างต้นแสดงให้เห็นว่า นักเรียนสามารถประเมินงานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของตนเองและเพื่อนได้อย่างเหมาะสม ตลอดจนเกิดการยอมรับเพื่อที่จะเรียนรู้จากความคิดเห็นของผู้อื่น เพื่อนำผลการให้ข้อมูลย้อนกลับมาปรับปรุงและพัฒนางานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การวิเคราะห์งานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นที่ได้จากการบันทึกการเรียนรู้อ่านของนักเรียนแต่ละครั้ง แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบททำให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์องค์ประกอบของงานเขียนในแต่ละครั้ง สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของตัวบทจากการอ่านผ่านมุมมองใหม่ สามารถวางโครงเรื่อง แนวคิดในการร่างงานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์และประเมินงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้

จากผลการวิจัยข้างต้นทั้งตอนที่ 1 ตอนที่ 2 และตอนที่ 3 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทสามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้อย่างแท้จริง

สรุปผลการวิจัย

1. พัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงขึ้น หลังจากได้รับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท
2. ความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท มีค่าร้อยละ 81.55 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80
3. ความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

1. ความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 81.55 และมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 58.30 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์สูงขึ้นทั้งนี้อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากการนำทฤษฎีสหบทและการสอนเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์มาช่วยในการพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ให้แก่ นักเรียนทั้งในด้านเนื้อหา จินตนาการ การเรียบเรียงความคิด ด้านการใช้ภาษา และด้านฉันทลักษณ์ ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนร้อยกรองเชิง

สร้างสรรค์ ทฤษฎีสหบทจะช่วยเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ใหม่เกี่ยวกับงานเขียนร้อยกรองให้เกิดขึ้นกับนักเรียน และทำให้นักเรียนมองเห็นแนวทางในการสร้างสรรค์งานเขียนร้อยกรองชิ้นใหม่ (Cairney, 1992)

นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทนั้นมีขั้นตอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ แต่ละขั้นตอนมีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน โดยเริ่มเนื้อหาจากง่ายไปหายากซึ่งช่วยให้ผู้เรียนค่อย ๆ พัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ได้ดีขึ้นเป็นลำดับสอดคล้องกับงานวิจัยของ อธิกมาส มากजूย (2553, หน้า 173-175) ที่พบว่ารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทสามารถเสริมสร้างความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ได้ เนื่องจากรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นได้ผ่านการพัฒนาอย่างเป็นระบบ แต่ละขั้นตอนมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน โดยมีทฤษฎีสหบทและแนวคิดการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นกรอบแนวคิดพื้นฐานซึ่งขั้นตอนแต่ละขั้นที่พัฒนาขึ้นนั้นทำให้นักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ของตัวบท สามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบความเหมือนและความแตกต่างของงานเขียนแต่ละประเภทได้ ตลอดจนสามารถสรุปแนวการสร้างตัวบทใหม่ตามลักษณะใดลักษณะหนึ่งตามแนวคิด Anxiety of Influence ได้ จนเกิดเป็นงานเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท ยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและเขียนงานได้อย่างอิสระตามจินตนาการของนักเรียนเอง

2. ความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทหลังเรียนมีค่าร้อยละ 81.55 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อธิกมาส มากजूย (2553, หน้า 173) ที่พบว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนด้วยทฤษฎีสหบทมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ในภาพรวมคิดเป็น ร้อยละ 77.27 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

แสดงว่า รูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทสามารถเสริมสร้างความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชันยา พิทยาพิทักษ์ (2553, หน้า 151) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนโดยบูรณาการทฤษฎีสหบทและแนวการสอนอ่านโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐาน มีค่าคะแนนความสามารถในการอ่านเชิงสร้างสรรค์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ทฤษฎีสหบทสามารถช่วยเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเชิงสร้างสรรค์ได้อีกด้วย นอกจากนี้ผลการวิจัยดังกล่าวยังมีเหตุผลหลายประการที่ช่วยให้กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 80 หลังจากได้รับการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทดังต่อไปนี้

2.1 นักเรียนได้ฝึกอ่านด้วยบทตามแนวทางการอ่านผ่านมุมมองใหม่และฝึกเขียน ร้อยกรองอย่างสม่ำเสมอ จึงส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ได้ดีขึ้น ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดร์ (Thorndike) ในเรื่องกฎแห่งการฝึกหัด สอดคล้องกับที่ ทัศนิการ์ พวงเกษม (2555, หน้า 37) กล่าวว่า ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ การฝึกฝนบ่อย ๆ จะทำให้เกิดความแม่นยำ ถ้าได้ทำบ่อย ๆ ความชำนาญจะเกิดขึ้น

2.2 การส่งเสริมให้นักเรียนอ่านงานเขียนที่มีเนื้อหาและรูปแบบงานเขียนที่มีความสัมพันธ์กับหัวข้องานที่จะเขียนจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ สำนวนภาษา แนวคิด กลวิธีการนำเสนอ ทำให้นักเรียนสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับงานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ ของตนเองได้ดียิ่งขึ้น ดังที่ Hyland (2003, หน้า 17) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นเนื้อหาสรุปได้ว่า การส่งเสริมให้นักเรียนอ่านงานเขียนที่มีแบบ ของภาษาเหมือนกันกับงานที่จะเขียน จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้สำนวนภาษา แนวคิดที่

นักเรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับงานเขียนร้อยกรองของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 การให้ข้อมูลย้อนกลับในงานเขียนร้อยกรองระหว่างเพื่อนกับเพื่อนช่วยให้ผู้เรียนรู้ข้อดีและข้อบกพร่องของงานเขียนตนเอง ตลอดจนทราบแนวทางปรับปรุงแก้ไข เพื่อพัฒนางานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้นซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษานี้ของ Lewis (2003) ที่พบว่า ข้อมูลย้อนกลับทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการทบทวนงานของตนเองมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้เห็นข้อดี ข้อด้อยและแนวทางแก้ไขจนสามารถพัฒนางานเขียนของตนเองไปทิศทางที่ถูกต้อง ผลการอภิปรายข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบท ช่วยเสริมสร้างความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ให้กับนักเรียนได้ เมื่อนักเรียนมีความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ก็นำความรู้ความสามารถไปใช้ในการพัฒนางานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของตนเองตลอดจนพัฒนาให้กลายเป็นงานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ที่มีคุณค่าและคุณภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนรู้

1. ระหว่างการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทครูผู้สอนจะต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนได้ฝึกเขียนร้อยกรองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อจะได้พัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ได้ดียิ่งขึ้น

2. ครูผู้สอนจะต้องส่งเสริมให้นักเรียนศึกษาค้นคว้างานเขียนที่มีเนื้อหาและรูปแบบที่มีความสัมพันธ์กับตัวบทที่ครูกำหนดให้เพิ่มเติม เพื่อจะได้เห็นสำนวนภาษา กลวิธีการนำเสนอ แนวคิด เพื่อจะได้นำมาประยุกต์ใช้กับงานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของตนเองได้ดียิ่งขึ้น

3. ระหว่างการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทครูควรให้ข้อมูลย้อนกลับในงานเขียนของนักเรียน เพื่อนักเรียนจะได้ทราบว่าข้อดีและข้อบกพร่องของ

ตนเอง เพื่อจะได้นำมาแก้ไขกับงานเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของตนให้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถแตกต่างกัน เพื่อจะได้ทราบว่าจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎี สหบทสามารถนำไปใช้จัดกระบวนการเรียนการสอนกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถแตกต่างกันหรือไม่ตลอดจนเพื่อศึกษาความแตกต่างของผลที่เกิดขึ้นกับกลุ่มตัวอย่างและนำผลที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถแตกต่างกันต่อไป

2. ควรมีการศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทควบคู่กับตัวแปรอื่น เช่น เจตคติ ความพึงพอใจ ความคิดเห็น เป็นต้น

3. ควรมีการศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทที่มีผลต่อตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ เช่น ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ความสามารถในการคิดเชิงสร้างสรรค์ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2555). *การสอนเขียนเรื่องโดยใช้จินตนาการทางสร้างสรรค์ในระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ตรีศิลป์ บุญจรรยา. (2553). *ด้วยแสงแห่งวรรณคดี*. กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธัญญา พิทยาพิทักษ์. (2553). *กระบวนการเรียนการสอนโดยบูรณาการทฤษฎีสหบทและแนวการสอนอ่านโดยใช้วรรณกรรมเป็นฐานเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านเชิงสร้างสรรค์ของเด็กอนุบาล*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภกัญญา รอดเดช. (2543). *การสอนเขียนร้อยกรองโดยใช้วิธีการเลือกสรรสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เสาวณิต จุลวงศ์. (2549). *วรรณกรรมสื่อแนวหลังสมัยใหม่ของไทย*. กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อชิตมาส มากชัย. (2553). *การพัฒนารูปแบบการสอนตามทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bloom, H. (1997). *The anxiety of influence: The theory of poetry*. London: Oxford University Press.
- Cairney, T. (1992). Fostering and building students' intertextual histories. *Language Arts*, 69(7), 502-507.
- Hyland, K. (2003). Genre-based pedagogies: A social response to process. *Journal of Second Language Writing*, 12(1), 17-29.
- Lewis, M. (2003). *Giving feedback in language classes*. Singapore: SEAMEO Regional Language Centre.